

[Indenrigs- og boligministeren.]

det forhold, at saneringsarbejdet standses, som bevirkede, at denne långivning ikke blev til noget.

Jeg vil gerne her præcisere, at jeg med dette lovforslag ikke har taget stilling til, hvorledes reglerne om offentlig støtte til genopbygning af saneringskvarterer i almindelighed bør udformes. Lovens gyldighedsperiode er under hensyntagen til dens særlige formål begrænset til 1. april 1956, og man har her regnet med, at et beløb på 18 mill. kr. vil være tilstrækkeligt til at dække lånebehovet. Denne beregning af udlånets størrelse må dog tages med forbehold, fordi kvarterets udnyttelse endnu ikke er fastlagt fuldtud, men skulle beløbet ikke slå til, er der ikke anden vej at gå end at søge at afhjælpe dette forhold gennem tillægsbevillinger.

Lånene skal som sagt kunne ydes både til opførelse af beboelsesejendomme og til opførelse af kontor- og forretningsbygninger. Forud for statslånet skal ligesom i byggestøttelovgivningen iøvrigt optages størst mulige foranstående lån, og de foranstående lån med tillæg af statslån og salgssummen for grunden skal ligge indenfor 90 pct. af den anskaffelsessum, som boligministeriet godkender. Kommunen skal påtage sig kommunegaranti i et sådant omfang, at den godtgør statskassen halvdelen af det tab, som staten måtte lide på lånet. Den del af grundkøbesummen, som ikke betales kontant, anbringes med pant umiddelbart efter statslånet på vilkår, som ikke er mere byrdefulde end de vilkår, som gælder for statslånet, og da kommunen garanterer staten halvdelen af tabet på statslånet, må det vel være rimeligt, som omhandlet i lovforslagets § 3, at staten godtgør kommunen halvdelen af det tab, som kommunen eventuelt lider på grundprioriteten.

Alle disse regler, som jeg hidtil har nævnt, er i fuld overensstemmelse med de regler, som gjaldt efter 1941-loven. Det byggeri, som vil blive omfattet af denne lov, er af en særegen karakter i sammenligning med det byggeri, som gennemføres efter den almindelige byggestøttelov, fordi den sociale baggrund er mindre. Medens 1941-loven arbejder med en rentesats, som i loven er angivet til en procentdel af restgælden, har man nu ønsket at præcisere, at staten ikke skal lide rentetab på disse lån, og man har derfor bestemt, at der af lånet skal

svares almindelig markedsrente for statsobligationer — det vil for tiden sige ca. 6 pct. p. a. —, og at lånet skal være afdraget over en periode, som højest kan ansættes til 45 år. Herudover skal der svares et mindre reserve- og administrationsfundsbidrag på lignende måde som i byggestøttelovgivningen iøvrigt. Sættes amortisationstiden til ca. 45 år, vil den årlige ydelse blive knap 7 pct.

Lovforslagets § 5 indeholder hjemmel for kommunen til for tidsrummet indtil 31. marts 1958 at yde de huslejetilskud, som jeg nævnte før, nemlig tilskud på differencen mellem den leje, som familierne fra saneringskvarteret kommer til at betale, og den leje, de betaler i dag. Det overlades til kommunen selv at afgøre, hvorvidt disse familiers indtægt må anses for utilstrækkelig til at betale husleje i de nye lejligheder, som familierne får. Dette huslejetilskud medfører naturligvis ingen retsvirkninger for modtageren.

Den 28. oktober 1952 fremsatte jeg i dette høje ting et forslag om ændringer i byggestøttelovgivningen, bl. a. om udligning mellem kommunerne i hovedstadsområdet af udgifterne til huslejetilskud til børnerige familier, og Københavns magistrat har nu i den skrivelse, der er aftrykt som bilag I til lovforslaget, udtalt, at den ville finde det rimeligt, om den samme udligningsregel kom til at gælde med hensyn til de huslejetilskud, der er nævnt i lovforslaget.

En sådan regel er imidlertid ikke optaget i lovforslaget, fordi jeg ikke finder det umiddelbart indlysende, at disse huslejetilskud skal behandles på samme måde som tilskuddene til børnerige familier, og fordi jeg iøvrigt ikke synes, det er rimeligt for mig at fremsætte forslag om ændringer til en lov, som det høje ting har haft liggende i udvalg i så lang tid, og hvis skæbne jeg derfor må anse for at være uafklaret på dette tidspunkt af rigsdagssamlingen. Men jeg vil ikke på forhånd stille mig afvisende overfor tanken. Spørgsmålet bør efter min mening behandles i det udvalg, som jeg vel kan gå ud fra bliver nedsat efter første behandling af det her fremsatte lovforslag, og naturligst ville det måske være, om dette udvalg kunne blive det samme som det, der i øjeblikket beskæftiger sig med mit lovforslag fra 28. oktober i fjor.

Endelig indeholder lovforslagets § 6 hen-